

JAK STRAŠIDLA DO-LUMPAČILA

Byla nebyla jedna malá škola blízko hlubokého lesa, ve které se učily bludičky a víly. Víly se učily krásným tanečkům, bylinkářství a trochu kouzlení k dobrým skutkům. Bludičky se ve své třídě učily číst v mapách lesů, poznávat bludné kořeny a také přeměňovací kouzla.

S prvním jarním dnem se obě třídy vydaly do lesa, aby si své naučené dovednosti a znalosti vyzkoušely. Jenže to nikdo netušil, co se chystá. Přes dlouhou zimu se v hlubokém lese usídlila strašidla a ne ledajaká. Byli to nepořádní bubáci, zlobiví šklebáci a ukřičení hejkalové a měli společnou zábavu – bavilo je dělat všem ostatním starosti ničením a rozhazováním věcí. No, zkrátka to byli lumpové, o kterých nikdo doposud nevěděl.

Strašidla si procesí krásných víl a bludiček hned všimla a v hlavách se jim zrodila lumpárna – když ony jdou do lesa, my půjdeme do školy! A tak se stalo. Zatímco víly tančily uprostřed lesa na paloučku a sbíraly léčivé bylinky k usušení, bludičky si dělaly tajná znamení na starých stromech, v jejich škole začala strašidla řídit. Nejdříve rozházela sešity a učebnice, líbilo se jim i čmárání po tabulích a nakonec přestěhovala židličky i lavice. Spokojena se svou prací se potom blízko školy schovala a čekala, jak se pobaví, až budou víly a bludičky nešťastné.

Blížil se čas oběda a obě třídy už z dálky viděly, jak oknem ještě vylétá papír s receptem na hojíčkový lektvar. Rozběhly se zjistit, co se stalo a opravdu jim bylo velmi smutno, když tu spoušť uviděly. Nezbylo nic jiného než se pustit do úklidu. Pozorně vše prohlížely a hledaly důležité stopy. Našly kousek rozžvýkané kůry, posmrkaný mech a zlomenou smrkovou větvíčku. Začaly tedy tušit, že pachatel bude z lesa.

Strašidla byla spokojená. Postupně se začala vracet do svých úkrytů v hlubokém lese a těšila se, jak si po velkém lumpačení alespoň týden odpočinou. Jenže školačky to jen tak nenechaly. S nalezenými důkazy se následující den vydaly do lesa. Paní učitelka bludiček vyšplhala na nejvyšší strom, vše s přehledem pozorovala a tajnými kódy – zvířecími zvuky - dávala ostatním bludičkám instrukce: za jaký strom se schovat a v co se přeměnit. Víly tančily lehce jako vánek, aby se neprozradily a hledaly mezi smrky a v mechu další stopy a důkazy. A jelikož to byly pilné žačky, zvládaly tuto tajnou misi výborně. I v lese byla zvalchovaná místa mechu – úplně stejného jaký našly ve škole pod tabulí mezi zlámanými křídami. Bludička proměněná ve veverku objevila ve smrkovém stromořadí polámané větvíčky. Tajným kódem poslala vzkaz paní učitelce Bludičce na nejvyšším stromě. Ta se zadívala daným směrem a dala povel k úplnému tichu a pozornosti. Již z výšky na konci smrkového stromořadí viděla podezřelé doupě.

Téměř ve stejnou chvíli jedna z víl daleko v lese škobrtla o něco neviditelného. Polekaně se schovala za kmen dubu a zakouzčila mlhu, která se o neviditelnou překážku zarazila a vytvarovala malinkatého tvorečka, kterého ještě neviděla ani v žádné učebnici. Poslala po větříčku vzkaz paní učitelce a dál tvorečka pozorovala schovaná za stromem. Paní učitelka Víla nasedla na větřík a za malou vílou vyrazila. Zakouzčila kouzlo pro pokročilé a stvoření přestalo být neviditelné, ale ani paní učitelka si nebyla jistá, co před sebou mají. Proto vzala svůj kouzelný proutek a nad tělíčkem dvakrát mávla. Pak se s proutkem vydala k lesnímu potůčku, kde proutek ponořila. Na hladině se jí začaly zobrazovat obrázky s popisky podobných stvoření. Nebylo pochyb, že našly malé a nejspíš opuštěné spící strašidylko z řádu hejkalů.

Zabalily miminko do hřejivé pavučinky, poslaly po včelkách zprávu o svém nález paní učitelce Bludičce a vydaly se s malým hejkálkem zpět do školy. Bludičky se již sešly v plném počtu kolem doupěte, které bylo bezpochyby v jeskyni za velkým balvanem. Pravděpodobně bylo zapotřebí zaklínadla, které jeskyni otevíralo, ale jelikož bludičky netušily, kolik strašidel v jeskyni je,

nepouštěly se do otevíracího kouzla. Bludička Bažinka dostala nápad – začarují kolem jeskyně bludné kořeny, aby se strašidla nemohla z okolí jeskyně dostat pryč. O všem musí informovat lesní policii. Netrvalo dlouho a na místo se dostavil šerif Jelen a jeho pomocníci Jezevec, Lišák a Sojka. Policie si kolem jeskyně určila hlídky a prozatím se všichni rozešli domů.

Strašidla se opravdu více jak týden neukázala, ale jednoho dne se balvan začal hýbat! Strašidla se před jeskyní začala protahovat, postrkávat i pochechtávat, ale dlouho jim dobrá nálada nevydržela. Zjistila, že když se chtějí vydat na obchůzku, projdou pouze kolem jeskyně a vrátí se k balvanu a tak stále dokola. Sojka letěla předat zprávu Jelenovi, který se vydal k jeskyni vyjednávat.

Strašidla byla překvapená, že jsou odhalena a spustila se mezi nimi hádka, kdo měl ten hloupý nápad opustit les a jít do školy. Jelen je po chvíli utišil mocným zatroubením a začalo vyjednávání. Strašidla musí začít také chodit do školy a naučí se lepším způsobům, stejně jako se již učí jejich ztracený malý hejkal. Hejkalové si mysleli, že se Drobeček nadobro ztratil a z radosti, že je živý a zdravý, na podmínku hned přistoupili. Ostatním vydrželo tři dny a tři noci trucovat, než na podmínku přistoupili také, jelikož jim začalo volné strašení hodně chybět.

Bludičky odčarovaly bludné kořeny a strašidla se poslušně v doprovodu lesní policie vydala na své první vyučování. Cestou si každý bafnul alespoň na ježka nebo houknul na datla nebo se strašidla štípla jen tak mezi sebou. Ve škole se rozdělila do tříd k bludičkám a k vílám a učila se spolu s nimi. Nejtěžší byly hodiny dobrých skutků, a naopak nejlépe si strašidla vedla při odhalování zla. Postupně se i les začal upravovat, ubývalo polámaných větviček, lesní mech a rostliny volně rostly a zvířata se cítila také již mnohem lépe.

Strašidla ale potřebovala strašit! Jednoho dne, když bylo po vyučování a strašidla byla u své jeskyně, zaslechla volání Sojky, že se v lese potuluje člověk a zanechává za sebou nepořádek a šlape v mladém kapradí i borůvkách. Několik strašidel se vydalo situaci zkontrolovat a hned věděla, co dělat. Nepořádnému člověku spustila kolem uší meluzínu s výkřiky hejkalů. Před obličej mu házela pavučinové sítě. A sem tam ho chytla, zatahala za konec kabátu, jakoby se zatrhával o trnité keře. Člověk začal mít potřebu dostat se z lesa co nejdříve pryč, strach z něho byl cítit po celém lese a strašidla se dosyta po dlouhé době pobavila. Šerif Jelen vše pozoroval a strašidlům osobně poděkoval a jmenoval je svými pomocníky při ochraně lesa. Strašidla našla díky hodinám ve škole správnou cestu, jak si strašení užívat, pomáhat svému lesu, ve kterém se zabydlela již nastálo, a navíc získala spoustu nových kamarádů. Pravidelná setkávání s bludičkami, vílami i lesními zvířátky bylo větší potěšení než ničení a ubližování.

Autoři:

1. oddělení ŠD - Pohádka vznikla povídáním na pokračování mezi dětmi formou asociační návaznosti.